

แฟชั่น เป็นคำที่มาจากภาษาอังกฤษว่า fashion ราชบัณฑิตยสถาน ได้ให้ความหมายของคำนี้ว่า "สมัยนิยมหรือวิธีการที่นิยมกันทั่วไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง" เป็นการยอมรับจนเกิดเป็นคำนิยม มีกระบวนการเกิดภาษาใหม่ ซึ่งเป็นช่วงเวลานึงเท่านั้น ซึ่งแตกต่างจากคำว่า "วิวัฒนาการ" ที่ทฤษฎีของ ชาร์ลส์ ดาร์วิน ระบุว่าวิวัฒนาการ คือ การเปลี่ยนแปลงที่ต้องใช้เวลายาวนานและสามารถถ่ายทอดสิ่งนั้นไปสู่ลูกหลานได้ โดยมากแล้วคำว่าแฟชั่น มักมีความหมายเกี่ยวกับการแต่งตัว

ในยุคแรกเริ่มของการถ่ายภาพ กระบวนการที่ใช้มีความยุ่งยาก มีความไวแสงต่ำขนาดและจำนวนอุปกรณ์ที่ใช้อยู่มีมากมาย เคลื่อนย้ายลำบาก เนื้อหาของภาพถ่ายในสมัยแรกจึงจำกัดอยู่ที่ภาพถ่ายบุคคล (portrait) ภาพถ่ายทิวทัศน์สถาปัตยกรรม หรือวัตถุที่อยู่กับที่ ต่อมาเมื่อกระบวนการถ่ายภาพมีความคล่องตัวมากขึ้น มีความไวแสงมากขึ้น จึงเกิดเนื้อหาของภาพที่หลากหลายมากขึ้นด้วยเช่นกัน ประกอบกับศตวรรษที่ 19 เป็นยุคสมัยของการขยายตัวทางเศรษฐกิจในยุโรป ซึ่งจำเป็นต้องใช้ทรัพยากร แหล่งผลิต และตลาดที่กว้างขวางใหญ่โตกว่าเดิม

ในทางสังคม เมื่อกระบวนการถ่ายภาพขยายตัวเป็นที่แพร่หลายจึงมีราคาต้นทุนถูกลงกว่าเดิม การรับจ้างถ่ายภาพ ให้การว่าจ้างให้ถ่ายภาพจึงมีราคาตกลงจากเดิมด้วย เป็นเหตุให้ประชาชนผู้มีรายได้ไม่มากนัก ทั้งชนชั้นล่างและชนชั้นกลางมีโอกาสที่จะได้มีภาพถ่ายของตนเองหรือของครอบครัวไว้ครอบครองซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ทางสังคมและกล่าวถึงแฟชั่นย้อนกลับไปเมื่อยุคที่สิบแปดศตวรรษมีธุรกิจที่กำลังเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลายนั้นคืองานแฟชั่นงานของแฟชั่นเสื้อผ้าถูกพิมพ์ในนิตยสารและได้รับเป็นที่นิยมอย่างมาก ปารีสเป็นศูนย์กลางการผลิตธุรกิจดังกล่าว

ตั้งแต่ปี 1830s การถ่ายภาพก็มีการพัฒนามาโดยตลอดและเป็นที่ยอมรับสูงสุดเมื่อภายหลังที่มงานของแฟชั่นถ่ายรูปเข้ามาอยู่กระแสดวงของสังคม เมื่อมีงานภาพถ่ายบุคคลเพื่อนำเสื้อผ้าในนิตยสารต่างๆจากยุโรปและมันเริ่มขึ้นในศตวรรษที่ 20

การพัฒนาของแฟชั่นในแต่ละยุคสมัยแตกต่างกันมาก ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายๆอย่าง เช่น การเมือง, เศรษฐกิจ, ภูมิอากาศ, ฯลฯ ในศตวรรษที่ 20 แฟชั่นโลกเปลี่ยนแปลงไปอย่างเห็นได้ชัดเจน โดยเฉพาะปี ค.ศ. 1920 - 1930 หรือเรียกว่ายุค **ฟลอปเปอร์ (Flapper)** ผู้หญิงสวมกระโปรงสั้นเป็นครั้งแรก และหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ในสภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ผู้หญิงต้องออกจากบ้านเพื่อทำงานหาเลี้ยงชีพ ดังนั้นเสื้อผ้าที่สวมใส่ย่อมเปลี่ยนไปเพื่อเอื้อประโยชน์ในผู้สวมใสมากขึ้น กางเกงจึงเป็นที่นิยม ตั้งแต่ยุคฟลอปเปอร์เป็นต้นมา แฟชั่นของโลกได้ก้าวเข้าสู่ความเป็นสากล เพราะการติดต่อสื่อสารของโลกตะวันตกและตะวันออกเป็นไปได้เปิดกว้างมากขึ้น มีการไปมาหาสู่กัน แฟชั่นของโลกตะวันตกจึงเข้ามามีบทบาทกับโลกตะวันออก เช่น คนไทยณรงค์ให้สวมหมวกหรือ ผู้หญิงไทยเลิกสวมโจงกะเบน เพื่อความเป็นสากล

ลักษณะหรือแบบแผนของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของแต่ละยุคสมัย เรียกว่า **สไตล์ (Style)** แต่ละคนมีสไตล์การแต่งตัวไม่เหมือนกัน เช่น บางคนชอบแต่งตัวสไตล์ **พังก์ (Punk)** หรือเด็กสาวๆ ชอบสไตล์เซ็กซี่ ที่ฝรั่งเรียกว่า **ราชี (Racy or Provocative)** ส่วนคำว่า **เทรนด์ (Trend)** คือ แฟชั่นล่าสุดที่กำลังเป็นที่นิยม

ประวัติยุค 1900-1910 แฟชั่นเสื้อผ้า ยุค Art Nouveau ผลงานต่างๆ ได้แก่ ดีไซเนอร์ Paul Poiret, Jean Paquin, Mariano Fortuny.

ประวัติยุค 1910-1920 แฟชั่นเสื้อผ้า ยุคเริ่มถูกกล่าวถึง Art Deco กำลังคืบคลานเข้ามา แทนแฟชั่นในแบบเก่าๆ มีดีไซเนอร์ต่างๆ ได้แก่ Coco Chanel ที่เคยเขียนประวัติเอาไว้ บางส่วน, Paquin, Lanvin, Jacques Doucet และ Leon Bakst

แฟชั่นเสื้อผ้า ช่วงปี 1920-1930 เป็นช่วงของการพักตัว ของการเป็น Art Deco ยังมี designer ต่างๆ เกิดมากมาย ในยุคนี้ได้แก่ Coco Chanel , Madeleine Vionnet, Lanvin, Edward Molyneux, Erte , Sonia Delauney และ Jean Patou

แฟชั่นในช่วง 1930-1940 เริ่มยุคของ Ready-To-Wear (RTW) โดยมีหัวหอก จากปารีสเป็น Coco Chanel และ Elsa Schiaparelli

ประวัติคร่าวๆของแฟชั่น

ยุคอาณานิคมหรือรีเจนซี่ (1795-1815)

เหตุการณ์: เป็นยุคของการเปลี่ยนแปลง มีการปฏิวัติในอเมริกาและฝรั่งเศส สาวในยุคนี้จึงได้รับอิทธิพลการแต่งกายแบบกรีกโบราณ เพราะเชื่อว่าเป็นภาพลักษณ์ที่แสดงให้เห็นถึงประชาธิปไตย

ลักษณะชุด :

ใส่ชุดยาวๆ กรอมพื้น ไม่ใส่คอร์เซต ใส่เอวสูงแบบรัดได้ออก พวกผู้ดีจะใส่ชุดสีขาวตลอด พวกฐานะต่ำลงมาหน่อยก็จะใส่ชุดสีพาสเทล ใส่ชุดสีขาวเฉพาะงานเลี้ยง (เพราะเปื้อนง่าย) ฝ้านุ่มๆ บางๆ พริ้วๆ เป็นผ้าฝ้าย มัสลิน หรือผ้าไหม มักใส่ผ้าคลุมไหล่หรือถุงมือยาว ผมสั้น ใส่หมวก

การกำเนิดของ Short Spencer Jacket 1795

เสื้อแบบนี้เดิมเป็นเสื้อผู้ชายแบบแขนยาว มีชายข้างหลังยาว ติดยศทหารตามไหล่และเสื้อ โดยต่อมามีท่านเอิร์ล ชื่อ Spencer เป็นคนไปตัดชายข้างหลังออก ทำแฟชั่นแบบของตัวเองขึ้นมา เสื้อก็เลยเรียกชื่อตามท่านเอิร์ลมาตั้งแต่นั้น

ยุคโรแมนติก (1815-1840)

เหตุการณ์: หลังสงครามผ่านพ้น คนก็หันมาปรับการแต่งกายแบบอังกฤษ (เรียกอีกอย่างว่า แองโกลมานี Anglomania) ศิลปินและนักปราชญ์ต่างหันมาปรับศิลปะโรแมนติก ยุคนี้ผู้หญิงถูกเน้นให้เห็นว่าเป็นเพศที่อ่อนแอกว่า และสวยงามชอบการแต่งตัว

ลักษณะชุด : "ฟูฟ่องตั้งแต่หัวจรดเท้า "

ชุดยุคนี้ มีลักษณะพิเศษคือไหล่ลู่ลง เอวคอด ผายออกที่สะโพกเพื่อเน้นความเป็นสตรีเพศ

จะเห็นว่าเดรสแบบเดิมถูกแต่งเติมให้ดูดีขึ้น เอวสูงค่อยๆ ต่ำลงมาอยู่ที่เอวปกติ รัดตัวด้วยคอร์เซ็ต กระโปรงค่อยๆ พองขึ้นแบบอลังการ ตกแต่งประดับประดาหรูหรา

ยุควิกตอเรียนตอนต้น (1840-1870) -----

เหตุการณ์: ปี 1837 พระราชินีวิกตอเรียขึ้นครองราชย์ มีลูกเก้าคน เธอเป็นต้นแบบของผู้หญิงแบบถ่อมตน อุตุนิยมเพื่อครอบครัว ยึดมั่นในศีลธรรม รสนิยมเธอเป็นแรงบันดาลใจให้สาว ๆ ยุคนั้นแต่งตัวตาม

ลักษณะชุด :

ยุคนี้ด้วย ลักษณะไหล่แคบและลู่ลง ลำตัวแคบมากด้วยการรัดคอร์เซ็ต กระโปรงบานพอดาว ขวากกลมพื่น และค่อยๆ พองขึ้นเรื่อยๆ ตามยุคสมัยที่ผ่านไป

สมัยนั้นต้องใส่กระโปรงถึงหกชั้นเพื่อให้มันบาน เป็นปัญหาทำให้ชุดหนักเกินไป เลยเริ่มมีคนคิดแก้ปัญหาโดยการใส่ส้อม (มีชื่อเรียกว่า Cage Crinoline)

หมวกใหญ่ๆ หายไป ยุคนี้นิยมใส่หมวกแบบ deep bonnets ซึ่งเป็นหมวกปกปิดหน้า จะมองเห็นหน้าเต็มเมื่อหันหน้าเข้าหากันตรงๆ เท่านั้น เป็นการแสดงถึงความถ่อมตัว

bertha neckline คอเสื้อแบบ โขว์อกเซ็กซี่ ใช้สำหรับชุดงานกลางคืน

เนื่องจากชุดแบบนี้มีการรัดคอร์เซ็ท ทำให้ผู้หญิงทำอะไรไม่สะดวก(เลย) คิดดู เอวก็ถี่ กระโปรงก็บาน จะก้มจะเงยอะไรไม่ได้ เลยมีชาวอเมริกันคนนึงชื่อ Mrs.Bloomers คิดชุด Bloomers ขึ้นมา ลักษณะเป็นกางเกงชั้นในแบบขายาวพองๆ Mrs.Bloomers ซึ่งเป็นเฟมินิสต์พยายามชวนคนให้มาใส่ชุดนี้ แต่ก็ไม่ฮิต ใส่กันในหมู่เด็กๆ เท่านั้น

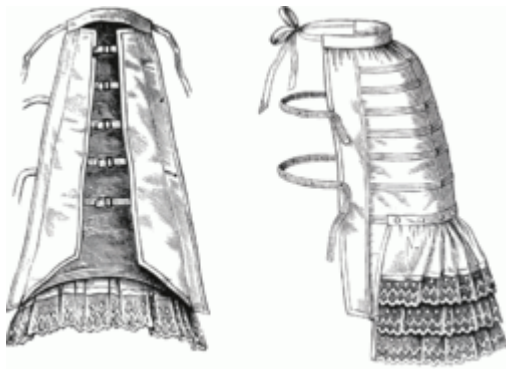
ยุควิกตอเรียนตอนปลาย (1870-1890)

เหตุการณ์: พระราชินีวิกตอเรีย สามีตาย เธอเลยเก็บตัวและใส่แต่ชุดดำ สีดำ เลยเป็นที่นิยมขึ้นมา

ลักษณะชุด :

รูปทรงของชุดเริ่มเน้นสัดส่วน แต่ก็ปกปิดร่างกายในเวลาเดียวกัน จะเห็นว่าช่วงบนเข้ารูปมากขึ้น สีเข้มมาแรง

มีการเปลี่ยนแปลงจาก สุ่ม มาใส่ "ที่ถ่างกระโปรง" (bustle) ทำให้กระโปรงจะไม่กางรอบด้านเหมือนแบบเดิม แต่จะถูกดันไปด้านหลังแทน

ช่วงแรกเป็นแบบ soft bustle ใส่นิ้วก็ ช่วงหลังหันมานิยม hard bustle

ตัวอย่างจากยุคนี้:

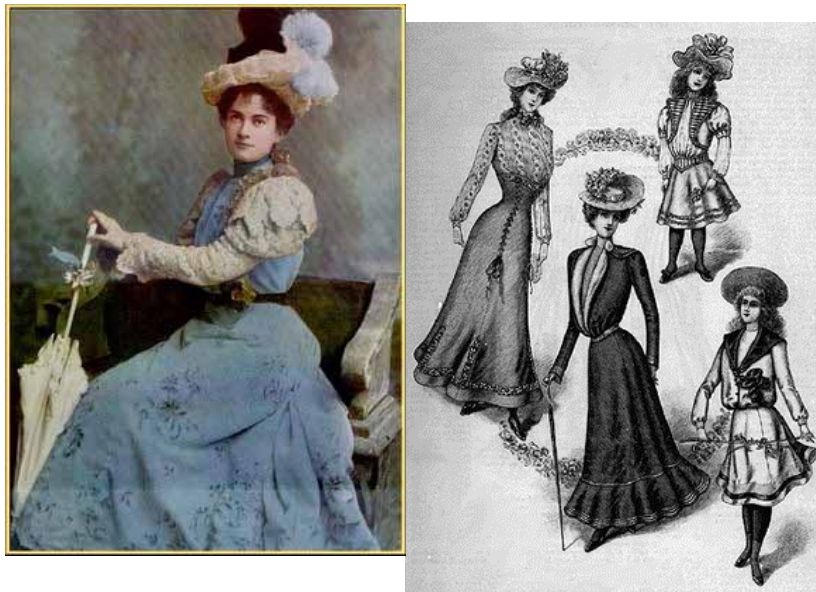
Women in the Garden โดย Claude Monet 1866-7.

ในภาพแสดงที่ถ่างกระโปรงแบบ soft bustle

ยุคอาร์ตนูโว (1890-1911)

เหตุการณ์: ยุคทองของชนชั้นสูงผู้ ใช้ชีวิตหรูหราฟุ่มเฟือย เวียนกลับมา ยุคนี้ผู้หญิงเริ่มมีบทบาทมากขึ้น เริ่มทำงาน มีส่วนในกิจกรรมเพื่อสังคมต่างๆ

ลักษณะชุด :

โดยรวมแล้วชุดใส่สบายมากขึ้น ไหล่ของชุดตั้งตรงสง่าผ่าเผย ไม่ลู่ลงแบบแต่ก่อนแล้ว มีการตัดชุดสูทแบบกระโปรง ยังใส่คอร์เซ็ท แต่มีการเปลี่ยนรูปแบบให้เข้ากับสตรีระมากขึ้น

ตัวอย่างจากยุคนี้:

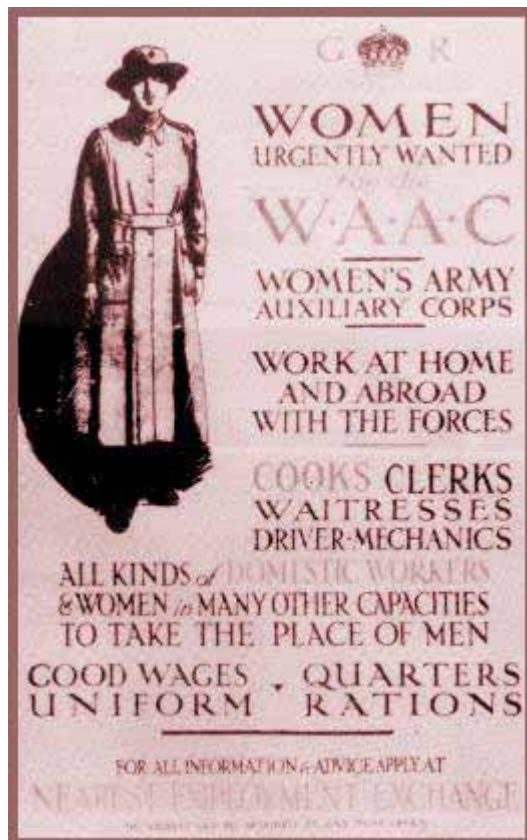

The Gibson Girl ตัวการ์ตูนที่สื่อภาพลักษณ์หญิงยุคนั้น คือ มีอิสระ ประสบความสำเร็จ เล่นกีฬา เป็น ในขณะที่เดียวกันก็สวยด้วย

ยุค 1910s - WWI (1911-1919)

เหตุการณ์:

เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมขนาดใหญ่ เกิดสงครามโลกครั้งที่ 1 ผู้ชายไปรบ ทำให้ผู้หญิงต้องมาทำหน้าที่หลายอย่างแทนผู้ชาย

ลักษณะชุด :

ด้วยกระแสสงครามโลก ทำให้ชุดมีลักษณะของแนว military เข้ามาผสมผสาน สักเกตจากคอเสื้อ และปกเสื้อแบบทหาร กระโปรงสั้นลงเล็กน้อย

ต่อมากระโปรงเริ่มแคบลงๆ ตามเวลาที่ผ่านไป (อาจจะเปลี่ยนผ้า)
เครื่องประดับไม่ค่อยใส่ เรียกว่าเน้นการใช้งานมากกว่า

ยุค 1920s (1920 -1929)

เหตุการณ์: สงครามสงบ เข้าสู่ยุค Jazz Age เป็นยุคของคนรุ่นใหม่และหนุ่มสาว ซึ่งขึ้นมารุ่งเรือง มีฐานะ ผู้หญิงที่เคยทำงานช่วงสงครามก็ไม่อยากกลับไปเป็นแม่บ้านอีก ยังคงทำงานต่อไป และมีอิสระเสรีมากกว่าเดิม

ลักษณะชุด :

ช่วง '20s หลังสงคราม ชุดที่มาแรงสุดๆ เป็นสัญลักษณ์ของยุคนี้คือ "Flapper dress" เป็นชุดลำตัวตรง หน้าอกแบนเป็นไม้กระดาน กระโปรงสั้นลง

แฟชั่น '20s ของแท้ต้องมีการรัดหน้าอกด้วยสาย เพราะเชื่อว่า หน้าอกแบนๆ กับผมสั้นกุดเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นหนุ่มสาว

ดีไซน์เนอร์แห่งยุค '20s จะเป็นใคร ไปไม่ได้นอกจาก
มาดามโคโก้ ชาแนล ผู้ปฏิวัติแฟชั่นด้วย "Little black dress"

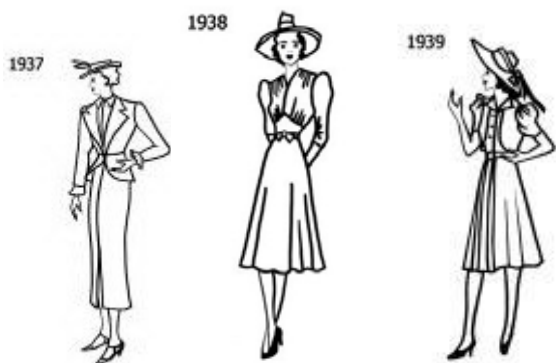
ยุค 1930s (1930 -1939)

เหตุการณ์: เหมือนยุคที่แล้ว หนุ่มสาวแบ่งบาน ช่วงนี้มีเหตุการณ์เศรษฐกิจตกต่ำด้วย แต่ไม่กระทบกับผู้มีอันจะกิน พวกนั้นก็เฮฮาปาร์ตี้ แต่งตัวกันต่อไป คนฮิตสาวสปอร์ต สุขภาพดี ผิวแทน

ผมบลอนด์

วิทยาการใหม่ๆ ถูกคิดค้น ไม่ว่าจะเป็นผ้าไนลอน ผ้าเรยอง ซิป ศัลยกรรมพลาสติก การตัดผม ฯลฯ

ลักษณะชุด :

ชุดโดยรวมมีความเป็นผู้หญิงมากขึ้น ทรวดทรงเข้ารูป กระโปรงพลิทก็ฮิต
ชุดเริ่มหลากหลายมากกกก เอามาให้ดูคร่าวๆ

นิยมทรงผมตัดดูน่ารัก กับหมวกปีกกว้างแบบสาวหวาน ในรูปเป็นชุดงานแต่งงาน

หมวกแบบนี้ก็มีประมานนี้ ยังคงความน่ารักอยู่

(รูปซ้ายสุดเป็นหมวกเบเรต์ คล้ายๆ หมวกนักเขียนการ์ตูน น่ารักและฮิตมาจนบัดนี้ ^^)

ยุคนี้เริ่มแบ่งชุดกลางวันกับกลางคืนออกจากกัน อันนี้เป็นเพราะสาวสมัยก่อนหน้านั้นอยู่กับบ้าน แต่งตัวสวยทั้งวัน แต่สาวสมัย '30s มีงานยุ่งขึ้น ชุดกลางวันจึงเป็นแบบเรียบๆ ส่วนกลางคืนก็หรูหราไฮโซกันไป ชุดที่เป็นสัญลักษณ์คือเดรสยาวคอวี โข่วหลัง (คนนิยมไปอาบแดด ให้หลังสีแทน จะได้มาใส่ชุดโข่ว)

ยุค 1940s (1940 -1949)

เหตุการณ์: สงครามโลกครั้งที่สอง ภาวะขาดแคลน ต้องใช้ระบบปันส่วนอาหาร เสื้อผ้า จากนั้นสงครามสิ้นสุดลงในยุคนี้ด้วย

ลักษณะชุด :

เสื้อผ้าถูกตัดให้เข้ากับการใช้งาน สีส้มๆ แห้งๆ ใส่งามๆ กันไปหมด กระโปรงแคบๆ แฟชั่นไม่ค่อยพัฒนาเท่าไร คล้ายๆ เดิม

แฟชั่นหมวกที่ฮิตคือ ผ้าคาดกันฝุ่นเวลาทำงานกลางวัน และรองเท้าพื้นยาง (แนว Keds รุ่นแรกๆ)

ช่วงจบสงครามใหม่ๆ ปี 1947 Christian Dior สร้างชื่อด้วย "นิวลุค" เป็นสูท
ขนาดฟิตพอดีตัว เข้าเอวคอด กับกระโปรงบาน เป็นที่ฮือฮาเพราะใช้ผ้าเปลืองมากๆ หลุดคอน
เซ็ปต์ประหยัดช่วงสงครามอย่างสิ้นเชิง

ยุค 1950s (1950 -1959)

เหตุการณ์: เศรษฐกิจรุ่งเรืองขึ้น ชนชั้นกลางและคนทั่วไปเริ่มมีเงิน ยุคห้าศูนย์นี้วัยรุ่นเป็นมิทรนด์แฟชั่นเป็นของตัวเองแล้ว

ลักษณะชุด :

ช่วงแรกๆ ฮิตกระโปรงทรงดินสอแคบเข้ารูป แบบภาพด้านบน

ยุค '50s มีสัญลักษณ์ที่โดดเด่นอีกอย่างคือ กระโปรงบานบาน ความยาวคลุมเข่า ข้างในกระโปรงเสริมผ้าตาข่ายหลายๆ ชั้น เน้นทรวดทรงองค์เอว

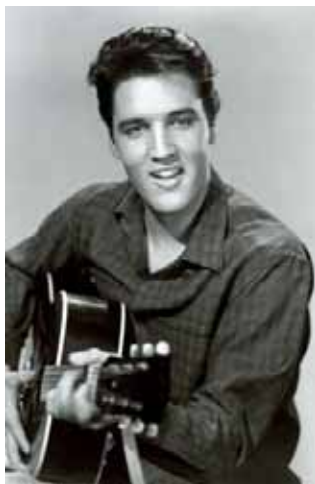

ชุดชั้นในยุคนี้บางและใส่สบายขึ้น ราคาถูกลง เพราะใช้ผ้าไนลอนซึ่งเป็นวิทยาการใหม่ คุไป คล้ายๆ กับของปัจจุบันแล้ว

ตัวอย่างจากยุคนี้:

Marlon Brando จากหนังเรื่อง "The Wild One" (1953) เสื้อหนังกับกางเกงยีนส์และผมทรงรี
เจนนี ยูคินี่ผ้ายีนส์ถูกคิดค้นและฮิตติดตลาด

Audrey Hapburn จากเรื่อง "Sabrina" จากคู่จิ้นจากเรื่อง "Breakfast at Tiffany's" ช่วงห้าศูนย์นี้

Anna Wintour แฟชั่นบรรณาธิการที่ว็อกซ์ ได้แสดงความคิดเห็นต่อศิลปะการถ่ายภาพ แฟชั่นว่า “เราต้องการภาพศิลปะที่ง่าย ๆ ไม่ซับซ้อนหรือยากต่อการตีความ เราต้องการแค่ทำตัวเป็นช่างภาพที่แต่งตัวให้เด็กผู้หญิงหลายๆหนึ่งที่น่ารักน่าชังดูและเราก็ถ่ายภาพของเธอ และเราก็จะมีภาพถ่ายจำนวนมากเพื่อเลือกภาพ และเผยแพร่ให้ทุกคนดู แค่นั้นมันก็เป็นศิลปะแล้ว”

การโพสท่าในการถ่ายแบบ

1. ถ่ายภาพเต็มตัว

สิ่งที่น่าสังเกตก็คือการยืนด้วยการกางขาออกเล็กน้อยจะทำให้การยืนมั่นคงสำหรับการโพสบิดตัวได้ง่ายขึ้นแต่การทรงตัวจะยังมั่นคงอยู่ การหาตำแหน่งสำหรับการวางเท้าให้สูงขึ้นจะทำให้การโพสท่าเปลี่ยนรูปแบบไปได้อีกอย่างหนึ่ง การหาที่ทางให้แบบเกาะหรือโหนจะช่วยให้การโพสท่าเปลี่ยนไปอีกแบบหนึ่งได้ หรือแม้แต่การหาสิ่งของให้แบบถือเล่นก็จะได้การโพสท่าที่ดูดีได้อีกรูปแบบหนึ่ง

2. ถ่ายภาพสามส่วน

สำหรับการถ่ายภาพสามส่วนของร่างกายไม่ว่าจะเป็นนายแบบนางแบบก็แล้วแต่ดูจะเป็นที่นิยมกันอย่างกว้างขวาง สำหรับการโพสท่าในการถ่ายภาพเพียงสามส่วนนั้นข้อดีอย่างหนึ่งก็คือจะได้ภาพของนายแบบหรือนางแบบได้ใหญ่ขึ้นรวมทั้งสามารถถ่ายทอดบุคลิกได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น การโพสท่านั้นยังเหมือนโพสในทำขึ้นถ่ายภาพเต็มตัวดังที่กล่าวไปแล้ว แต่เวลาถ่ายภาพนั้นเราตัดส่วนแต่เพียงสามส่วนเท่านั้นซึ่งจะทำให้ภาพมีความกระชับยิ่งขึ้น เมื่อภาพมีความกระชับมากขึ้น การโพสท่าจึงเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อให้ได้ภาพที่มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น การวางมือของแบบอย่างเช่นการทำสะเอวก็เป็นแบบหนึ่งที่น่าสนใจ การวางมือบนต้นขารวมทั้งการโน้มตัวนางแบบก็สามารถทำให้ภาพดูแตกต่างกันไป การบิดตัวของแบบ รวมทั้งการยกมือเกาะป่าตนเองเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่ทำให้ภาพถ่ายดูดีได้เสมอซึ่งวิธีนี้ก็เป็นที่ทำให้แบบมีตำแหน่งในการวางมือที่ดูดีได้ การพิงวางมือเกาะสิ่งรอบข้างก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ใช้กัน หรือวิธีที่จะหาสิ่งของให้แบบถือไว้

อย่างเช่นในภาพเป็นลูกบอล หรือแว่นตาก็เป็นสิ่งที่ทำให้แบบที่ต้องการถ่ายภาพมีที่วางมือได้โดยไม่เคอะเขิน

3. ภาพครึ่งตัว

เพื่อให้ภาพถ่ายมีความกระชับแน่นมากขึ้นช่วงภาพที่ถ่ายภาพอยู่อย่างสม่ำเสมอจึงมักจะถ่ายภาพในลักษณะที่เป็นภาพถ่ายครึ่งตัวไว้ในเวลาเดียวกันด้วยซึ่งก็ไม่ได้ถือว่ายากเย็นหรือเสียเวลามากขึ้นแต่ประการใด การถ่ายภาพครึ่งตัวนั้นว่ากันไปแล้วการโพสท่าแบบนั้นจะสะดวกกว่าแบบเต็มตัวหรือแบบสามส่วนเพราะการพะวงกับส่วนของมือนั้นน้อยลง แต่เราใช้วิธีการในการเลือกมุมกล้องแทนได้ แต่ถ้าจะกล่าวอย่างนั้นแล้วการโพสท่าของแบบจะลดความสำคัญไปซึ่งในความเป็นจริงนั้น การโพสท่าของแบบยังคงถือว่ามีความสำคัญเพราะการใช้มุมกล้องถ่ายภาพเพียงอย่างเดียวภาพถ่ายก็จะดูซ้ำ ๆ กันไปหมด การโพสท่าสำหรับการถ่ายภาพจะได้ภาพถ่ายของแบบที่มีบุคลิกหลากหลายยิ่งขึ้น ดังนั้นการยกมือขึ้นหรือการวางมือก็เป็นสิ่งที่ทำให้ภาพมีความแตกต่างออกไป

4. ภาพใบหน้า

ถ่ายภาพเน้นส่วนใบหน้า ภาพถ่ายแบบนี้สามารถใช้ได้ทั้งกับท่านชายหรือท่านหญิงนั่นคือการถ่ายภาพเน้นใกล้ที่ส่วนใบหน้าเป็นสำคัญการถ่ายภาพแบบนี้การงานมุมกล้องสำหรับการถ่ายภาพต้องนับเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดเพราะภาพที่ได้นั้นจะแสดงออกถึงส่วนใบหน้าเป็นจุดเด่นที่สุดของภาพ การเลือกมุมกล้องสำหรับแบบที่ต้องการถ่ายภาพจึงเป็นสิ่งที่ช่างภาพต้องสังเกตจากตัวแบบและเลือกมุมด้วยตัวช่างภาพเอง

5. ภาพถ่ายทำนอง

ในเรื่องการถ่ายภาพโดยให้นางแบบนั่งนั้นนับว่าง่ายและสะดวกสำหรับการถ่ายภาพได้เป็นอย่างดี ที่นิยมกันมากก็คือการนั่งชันเข่า การนั่งชันเข่านั้นจะทำให้การวางมือทำได้ง่ายขึ้นตั้งแต่การนำมือหนุนคาง การวางมือยันตัว การวางมือบนเข่า เหล่านี้ล้วนแล้วแต่สามารถคิดนำมาประกอบเป็นการวางท่าสำหรับการถ่ายภาพได้ทั้งสิ้นแม้แต่การนั่งผูกเขือกรองเท้าก็สามารถนำมาใช้สำหรับการถ่ายภาพได้อีกแบบหนึ่ง

